

#Протест

Вестникът на активния човек

16 – 22 септември 2013 г.

www.facebook.com/vestnikprotest

Брой 7

Нека бъдем независими

Снимка: Васил Гарнизов

Активни приятели,
Днес е 16-ти септември, а в края на седмицата идва един голям български празник. Вече 105 години България е независима от Османската империя. Колко време обаче ще отнеме на българското управление да скъса с олигархичните си зависимости? И кога най-сетне българските правителства ще поставят приоритетите на гражданите си пред интересите на кръговете, които ги финансират?

Според статуквото на подобни въпроси се дават неясни отговори в бъдеще време. Нашият отговор няма да е удобен. Нашият отговор е СЕГА! Но... това зависи от всички нас и от готовността ни да отстояваме тази кауза. Този процес няма да свърши нито с оставката на правителството на Орешарски, нито с решаването на казуса „Корпоративна търговска банка“ и медиите на депутата от ДПС – Делян Пеевски. И все пак това е една от първите крачки по пътя към крайната цел (първите две крачки направихме през февруари и през юни, излизайки на улицата).

В Деня на Независимостта бихме искали да те поканим на глобален протест за „НЕЗАВИСИМОСТ ЗА БЪЛГАРИЯ“, за да заявим заедно своята позиция: Ние искаме да живеем в независима страна с независими политици. Ние ще се борим срещу всяко едно правителство, което обслужва интересите на които и да е олигархични кръгове и икономически групировки. Ние ще се борим срещу всеки политик, който обслужва интересите на всяка друга държава (била тя Русия, САЩ или Китай) пред тези на България, чиито гласоподаватели са го избрали за свой народен представител. Ние се събудихме и нямаме никакво намерение да заспиваме отново.

– Хубаво! – ще кажеш ти. – Но какво конкретно да направя аз, ако искам

да живея в една независима от олигарси и от чужди интереси държава?

На първо място: бъди независим, приятелю. Независима държава се гради от независими граждани. Бъди критичен към случващото се. Бъди критичен към медиите, които четеш (да, бъди критичен и към нас!). Всяка вестникарска новина проверявай в три различни медии, един път вярвай и знай, че истината е винаги по средата.

На второ място, приятелю: отстоявай независимостта си. Вече видя, че си силен, не се оставяй да те убедят, че нямаш власт да промениш света. Всички ние имаме тази власт и даваме по нещо от себе си за промяната. Отстоявай независимостта си не само на площада, а и в работата си, в дома си, докато се разождаш.

Бъди информиран, приятелю. Съжеляваме, че го повтаряме за пореден път, но ако ти не знаеш какви си ти правата, никога няма да знаеш кога те са погазени и как да ги отстояваш.

Чувствай се свободен да добавиш своите точки към този списък, защото до момента няма универсална рецепта за това как човек да бъде независим, но всеки от нас е открил своя индивидуален начин.

И тъй като добре знаем какви индивидуалисти сме ние, българите, позволи ни да добавим още само едно, приятелю. Септември е месецът на два големи български празника: Съединението и Независимостта. Ние намираме в това съвпадение нещо повече от щастлива случайност. В тези думи се крие единствената възможност за постигане на каквато и да е цел. Колкото и да сме независими, ние сме свързани помежду си. Тъкмо затова трябва да общуваме помежду си с толерантност и разбиране дори когато не приемаме чуждото мнение. Нека преди да търсим нещата, които ни разделят, да търсим тези, които ни свързват.

Последната молба идва на фона на продължаващото още от първия ден на протестите разделение на десни и леви, февруари и юни. Разделение, удобно подклаждано от нашите управници и обслужващите ги медии. Разделение, проникващо дори сред десетките протестни групи, всяка една от които отлично знае как да постигне заветната оставка по своя начин, затова се сърди на другите групи, които работят за оставката по своите си начини.

Нека не се оставяме да ни разделят, да се борим заедно и да уважаваме усилията, които всички полагаме за постигане на:

O-O-O-O-C-TAV-...!#

От редакцията

**ПРОТЕСТНА МРЕЖА вече и със собствен сайт:
www.protestnamreja.bg. Всички броеве на вестника се
разпространяват и онлайн през сайта.
Търсете ни там и разпространявайте информацията!**

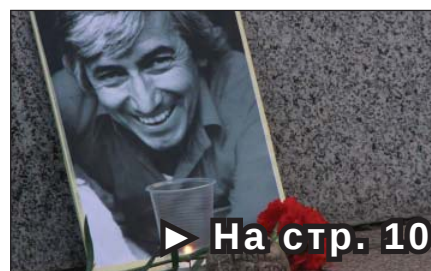
С усмивка –
към оставка

▶ На стр. 4

Черен петък
пред боклукчийския изход

▶ На стр. 5

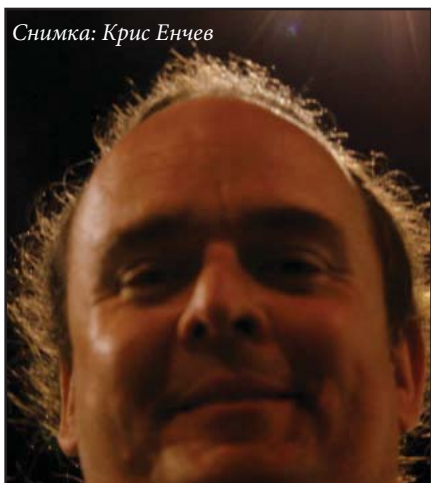

Георги Марков

▶ На стр. 10

Ние – събуденото гражданско общество – сме единственият шанс за промяна

Лъчезар Косев – ще го срещнете всяка вечер на площада. Един от първите администратори на събитието ДАНСwithme, един от комуникаторите на Протестна мрежа. Музикант, баща на четири деца, мечтател.

Снимка: Крис Енчев

#: Какво е за теб протестът? И защо си вече три месеца на площада?

Л: Този протест е едно малко семе, което носи ново Възраждане. Ние не просто имаме нужда от него. Това е нашата битка за оцеляване. Само ако сме общество от будни личности и защитаваме своя интерес, можем да оцелеем. Наивната вяра, че някой друг ще го стори вместо нас, е изключително вредна.

Светът е жесток. Искам да дам един много прост пример – скока в цените на имотите, който предизвика сегашната световна криза. Какво се случи? Цените нарастваха година след година не защото имаше реална причина, а защото по цялата верига всички имаха изгода от това. Строителят има изгода, защото ще продава с по-голяма печалба. Брокерът има изгода – ще вземе по-голяма комисионна. Банката има изгода – ще отпусне по-голям заем. Държавата – ще вземе повече данъци. В дълното на цялата тази схема стои – купувачът, който плаща сметката. Тази схема е навсякъде – в цената на тока, в цената на домовете. Навсякъде обикновеният човек, който плаща сметката, е оставен сам и незащитен. Ако той не се бори лично и осъзнато за интереса си, друг просто няма изгода да го прави.

Така е и в политиката. С малки изключения, партиите не искат будни личности. Те имат нужда от овце, които да им вярват и които да могат да скубят ден след ден. Особеното у нас е, че мафиотското паразитиране е толкова неутолимо, че буквално ни унищожава. Ние – събуденото гражданско общество, сме единственият шанс нещата да се променят.

#: Какво би казал на хората, които са скептични към Протестна мрежа?

Л: Скептицизмът е българският национален спорт. Когато не сме скептични, сме екзалтирани и

ужасно наивни. Заради това аз не очаквам особено доверие към Протестна мрежа. От самото начало сме обект на недоверие, на открити или подмолни атаки, на изопачаване на онова, което говорим, и онова, заради което се организираме. А то е много просто – Протестна мрежа да служи на протеста да сваля сегашната власт по най-бърз начин и да помогне на нас, гражданите на България, да се възприемем като основен фактор в политическия живот. Като суверени, които да имат своите механизми да държат политическите партии отговорни всеки един ден, а не само веднъж на четири години, когато има избори. ПМ не е партия, винаги ще остане в опозиция и на страната на гражданите. Ако си искрен, ако застанеш зад нещо истинско и му останеш верен достатъчно дълго време, то винаги ще си пробие път. И нищо няма да може да го спре. Заради това и не се страхувам от временни трудности, от неминуемите грешки и удари. Времето ще покаже ясно кой какъв е и за какво се бори.

#: Събитията на четвърти септември сякаш отблъснаха част от протестиращите. Обидени има и от поддръжниците на ГЕРБ, и от тези, които не подкрепят ГЕРБ. Твоето становище?

Л: В този протест има две основни групи – надпартийни протестиращи и привърженици на опозиционните ГЕРБ и Реформаторския блок. В момента има ясно изразена обща цел – оставката на сегашната мафиотска власт. Тези две групи трябва да загърбят доколкото е възможно различията си, защото мафията във властта ще оцети еднакво и първите, и вторите. Тя ще оцети дори и тези, които в момента я подкрепят. Защото взетите заеми, окрадените пари, които ще отидат по партийни каси и обръчи от фирми, накрая ще трябва да се възстановяват от всички нас. Дори и от политиците, които пазят тази власт с цената на огромно напрежение. На 4.09 опозиционните партии за пръв път организирано оказаха подкрепа на протеста. В принципите на ПМ ясно сме заявили, че не можем да си позволим да подкрепяме партийни инициативи. Но по отношение на нашите собствени граждански инициативи, ако има подкрепа от партийни и граждански субекти, то тази подкрепа може да бъде приета само като надпартийна – без друго знаме освен българското, без никакви опити протестът да се отклони от неговата чисто гражданска същност. Мисля, че опозиционните партии много добре разбират, че не могат да яхнат протеста. Всеки опит за това може само да го разцепи и унищожи. Като надпартиен протестиращ не мога да кажа, че приемам лесно каквото и да е партийно присъствие в протеста. Но да бъдем реалисти – по жълтите павета вече три месеца крачим заедно – надпартийни и симпатизанти на опозицията. Това, че до мен крачи привърженик на ГЕРБ, по никакъв начин не ме

ангажира да гласувам за тях на изборите. Това, аз мисля критично примерно по отношение на РБ не значи, че всеки привърженик на тази формация трябва да ме приема като враг.

#: Често чуваме, че не е конструктивно да се иска само оставка и че Протестна мрежа и протестът като цяло няма вярване за това, което ще се случи след това. Така ли е наистина?

Л: Проблемът на проблемите е един. Политическата среда в България е пропита от усещането за безнаказаност. Без силно гражданско участие и протести, партиите знаят, че имат гарантирани 4 години на правене на каквото си искат, през което време ние спим, или тихо мрънкаме пред телевизорите си, но не предприемаме нищо. Това правителство е може би най-откровено нечистоплътно заченатото от всички правителства на прехода досега. То демонстрира тези зависимости всекидневно, чрез скандални решения против обществения интерес. В нормалните държави това се наказва с политическа смърт. С оставка. Когато един престъпник е наказан за престъплението си, това има два важни ефекта. Единият е за самия престъпник: „Ето, ти получи наказание“. Другото послание може да е дори по-важно. То е към другите престъпници или изкушаващите се за в бъдеще: „Ето – този беше наказан, ако правите като него, ще ви сполети същото“. Ако ние гражданите застанем ясно зад това послание към политиците, това ще промени кардинално ситуацията. Във футбола има израз – единият отбор играе толкова, колкото му позволи другият. Досега едните си разиграваха топката, а ние – другият отбор, седяхме по трибуните и чакахме те сами да си вкарват голове. Е, няма как да стане и заради това – всички на терена на жълтите павета. **ОСТАВКА!!!** Време е не скептицизмът да бъде нашият национален спорт. А будната и активна демокрация!

#: Какво пожелавах на България?

Л: Чиста и свята република. Това е мечтал нашият най-светъл герой – Апостола на свободата. Допреди този протест съм си представял какво ли ще изпитам, ако пред мен се появи Левски от плът и кръв. Колко ли ще ме е срам от това, че такива като него са давали живота си, за да я има България днес, а пък ние днес живеем всеки в своя си свят, без да се интересуваме особено какво става навън. Изглеждаше сякаш тяхната кръв е била пролята напразно. Сега, откакто е протеста, участието в него ни дава достойнство и надежда. Сякаш бих могъл да го срещна, да му целуна ръка и да кажа: „Апостоле, крачим изправени, вярваме, че можем. Твоята чиста и свята република е и наша мечта и цел“. Пожелавам си България да е България на Левски, а не България на Пеевски!#

Кой срещу кого е

Михаела Лазарова, Миряна Захариева

Снимка: Юлиан Собаджиев

Едни от най-приятните моменти в работата ни по вестника са срещите вечер на площада с вас, читателите. Разговорите там или в онлайн пространството, идеите и впечатленията, които си обменяме. Всяко ваше предложение за текстове се обсъжда и обикновено намира място в някой от броевете на „Протест“. Благодарим ви! Продължавайте да ни давате идеи! Този вестник е ваш!

Поводът да напишем този материал е вашето отношение към нестихващите опити протестът да бъде разцепен и по възможност туширан чрез разделянето на българските граждани, скандиращи „ОСТАВКА“ всяка вечер, на такива и онакива. Нашият мирен и морален протест бива постоянно атакуван, че обслужва нечий партийни интереси, че е платен, че цели да върне една или друга партия на власт. Заедно пресичаме всеки такъв опит в зародиш. Не се питаме кой на кого симпатизира, кой е гласувал и кой не, защото не ни интересува. Интересува ни само да успеем в борбата срещу мафията. Пожелалите да видите на нашите страници текст, който да даде информация „кой кои са“. За да се разбере, че протестът е на българските граждани. Не на партии. За да се разбере, че целта е една – ОСТАВКА, независимо кой на кого симпатизира и кой какъв етнически произход има.

Разделителна линия „Турци и цигани срещу българи“

Тази линия управляващите прокарват още от преди падането на тоталитарния режим на БКП.

Вървим редом с българи от турски произход всяка вечер на площада и усещането е, че сме едно – обединени срещу мафията и с искане за ОСТАВКА на престъпното правителство на Пламен Орешарски. Едно от най-големите достойнства на нашия протест е, че още в първите си дни успя да тушира възгласите „турци сте“, които спонтанно излязоха от гърлата на хората. Бързо осъзнахме, че не турците олицетворяват злото и че хулигански възгласи няма да ни доведат по-близо до целта.

Въпросът с циганите (или ромите) е достатъчно прозрачен, за да се поддаваме на манипулациите на властимащите. Да, ясно е. Неграмотен, беден и уплашен човек е най-добрият избирател – лъже се лесно, купува се евтино. Той е на ръба, няма какво да губи, за него 20 лева или 3 кебапчета са добре дошли. Не сте ли се питали къде отидоха всички милиони евро, които ЕС отпусна за интеграция на малцинствата? Отидоха, където отиват и парите от нашите данъци – в джобовете на корумпирани чиновници и техните началници. И не само защото те са алчни и продажни, а защото никой управляващ няма интерес да даде власт на избирателите си. А властта идва от познанието, от това да си финансово независим, от това да се чувстваш достоен и морален. Е, кажете, че управляващите нямат интерес да поддържат това статукво на бедност и социална изолация! Не срещу малцинствата е насочен нашият гняв, а срещу онези, които ги маргинализират и поробват!

Разделителна линия „Реформаторски блок“

Реформаторският блок (РБ) се създаде малко след началото на протестите срещу кабинета „Орешарски“. В него влязоха партиите „Движение България

на гражданите“, ДСБ „Синьо единство“, Народна партия „Свобода и достойнство“ и ПП „Зелените“ с идеята да обединят силите си за демафиотизирането на управлението и изграждането на демокрация, която да работи в полза на цялото общество. По-късно към него се присъединиха СДС и БЗНС. На 10.09.2013 г. към РБ се създаде и граждански съвет с идеята политици и граждани да работят рамо до рамо за постигането на гореспоменатите цели.

От момента на възникването на РБ се сипят обвинения, че това е обединението на невлезлите в парламента партии, които сега искат да свалят кабинета и с общи сили да влязат в следващия. Започнаха подмятания как се опитват да яхнат протеста, как в този блок има хора, заемали вече кормилото на властта и провалили се като политици, как Протестна мрежа е платформа на РБ.

Реформаторският блок може би е алтернатива на статуквото, но това ще се види на следващите избори. Които, надяваме се, ще бъдат скоро. Тогава ще се види успели ли са да спечелят доверието на протестиращите. В настоящия момент обаче целта им е същата като на всички останали хора, излизачи... ден на площада. ОСТАВКА и предсрочни избори. За момента вървим рамо до рамо по един път. В края му, където ни чакат тези две награди, всеки ще поеме по своя собствен.

Разделителна линия „ГЕРБ“

След многохилядният протест на 4-ти септември, когато депутатите се върнаха от „ваканцуването си“, управляващите и техните медии намериха нов повод да разтресат земята под краката ни с едничката цел – да се разцепим и настроим едни срещу други. Протестна мрежа беше обвинена, че е водила преговори с ПП „ГЕРБ“, което разгневи противниците на партията, и последваха остри реакции. Това от своя страна ядоса техните поддръжници и целта беше постигната – скарахме се.

Истината е, че всеки ден на протеста заедно вървят представители на ГЕРБ „Зелените“, ДСБ, СДС „Синьо единство“, дори БСП. Говорим помежду си и като граждани се подкрепяме в искането за ОСТАВКА. Разбира се, че привържениците на ГЕРБ от цялата страна имат право да дойдат на протеста и да изразят гражданската си позиция и какво лошо има партията да помогне с логистична организация? Протестът няма организатор, няма как да се спре една или друга акция и няма как да се попречи на някого да изрази позицията си както намери за добре. Няма и нужда от това! Няма причина помежду си да се делим на гербери и анти-гербери. Ние на първо място сме граждани на България – граждани, които се чувстват непредставени в парламента или предадени от него. Затова и всеки опит да бъдем разделени на бели, сини, червени и бембени е подъл план да бъдем разделени и трябва да бъде заглушен от мощен вик: „ОСТАВКА“!

Истинската разделителна линия „ГРАЖДАНИ – МАФИЯ“

Няма да се уморим да го повтаряме – на глас или на хартия. Никой няма право да подменя нашия вик, а той е „МАФИЯТА ВЪН“. Площадът каза: „Вече не издържаме да ви издържаме!“. Уморени сме да бъдем използвани и лъгани. Нека не забравяме, че дори самият повод за протест на 14-ти юни дойде от скандалния опит властта да бъде връчена в ръцете на мафията по най-открития и безочлив начин. Подробностите ги знаете.

Нека да е ясно – този протест няма да свърши с падането на кабинета „Орешарски“. Да, това ще е успех. Но ние никога вече няма да бъдем глухи и слепи за грешките и умишлените грехове на властта. Който и да спечели следващите избори, трябва да знае едно – в мига, в който забрави защо е избран и чии интереси трябва да защитава – онези на своите избиратели и на целия български народ, – ние пак ще излезем на улицата. Ще скандираме „ОСТАВКА“ срещу всяко следващо правителство, което не защитава интересите на онези, които са го избрали. Ще протестираме срещу всеки управник, който работи не за доброто на народа, а за облагодетелстване на частни лица и фирми.

В заключение отново ще изтъкнем, че единствената разделителна линия, която този протест поставя, е между гражданите и мафията.#

С усмивка – към оставка

Миряна Захариева, Марти Райчинов

Снимка: Юлиан Собаджиев

Вече 69 години в България датата 09.09.1944 година продължава да предизвиква противоречиви мисли.

Някои все още празнуват

Когато целият свят осъжда делата на комунизма и терора на тоталитарните системи и насилствено издигнатите лидери диктатори, българският външен министър недвусмислено оценява датата като празнична, въпреки че дори и българският парламент осъди комунистическият режим като престъпен.

Кристиан Вигенин написа в своя профил във фейсбук: „09.09.1944 г. е начало на една уникална по своите мащаби и резултати социална трансформация в България. Нямахме богати, но нямахме и бедни. Нямахме неграмотни. Нямахме безработни. Хората нямаха контрол над властта, но имаха власт над собствения си живот. Униформите бяха задължителни, но младите не умираха от свръхдоза, а момичетата не продаваха телата си... и т.н. Ей на такива размисли ме избива днес. Честит празник!“

Лидерът на Партията на европейските социалисти Сергей Станишев пък определи датата като „даваща повод за размисъл, за извличане на поуки от миналото и изводи за бъдещето“, като за пореден път напомни, че неговата партия е пряк наследник на тази престъпна организация и „се нуждае именно от заряда на 9 септември 1944-та“. Поуките явно са оставени за друго време.

Други са в траур

В параклиса на Мемориала на репресираните от комунистическия режим в градинката пред НДК имаше струпана смълчана група хора. Ако не сте ходили скоро там, препоръчваме да отидете и да прочетете малко от написаното. Историята винаги говори повече от всички думи. Там в този ден бе отслужена панихида за жертвите на комунистическия терор. В становище Съюзът на репресираните след 9-ти септември 1944 г. изрази тревогата си от факта, че Българската социалистическа партия все още не признава престъпленията на режима и дори отбелязва датата празнично.

БЗНС определя датата като „ден на национална катастрофа, която за четирисет и пет години превърща България в страна с ограничен суверенитет и тоталитарно управление. Това е началото на един от най-мрачните периоди в историята ни“.

Фактите

Преди 69 години на 9-ти септември Съветският съюз обявява война на България. С подкрепата на окупационната армия Отечественият фронт сваля правителството на Константин Муравиев и завзема властта. Още в първите дни след това са пленени 21 000 български войници и офицери. Новата власт предава на съд над 3000 военнослужещи. В същото време над 700 партизани без никаква военна подготовка и образование получават офицерско звание. Народната милиция извършва множество арести, сред които са тези на всички министри от 1941 до 1944 година. Създават се въоръжени ударни групи, чиято цел е да екзекутират всеки враг на комунизма. Вестник „Работническо дело“

призовава: „Стреляйте точно, забивайте ножа по-дълбоко“. За три месеца са избити над 30 000 души от интелигенцията, държавната администрация и икономическия елит на България. Незаконният Народен съд произнася над 2600 смъртни и над 1200 доживотни присъди. Рано сутринта на 2-ри февруари 1945 г. в Централните софийски гробища са разстреляни тримата регенти, 22 министри, 67 народни представители, 8 царски съветници, изведени директно от съдебните зали.

Варна каза ОСТАВКА

Близко 60 души се събраха във Варна на протеста срещу правителството на кабинета „Орешарски“ на 9-ти септември, който премина под надслов „Почит към жертвите на тоталитарния режим в България“. Протестът бе организиран от фейсбук група „Варна казва“ като част от националния протест за оставка на правителството и нови избори.

По време на протеста бе прочетена молитва пред паметника на жертвите на комунизма, а присъстващите запалиха свещи и поднесоха цветя.

Протестна мрежа осмьм деня с пародия на деветосептемврийска манифестация

Изцяло в своя дух антиправителственият протест стана подиум за изобличаване на нелепата система с насмешка. Събитието си имаше всичко необходимо за една образцова манифестация – другари и другарки, спретнати в бели ризи и тъмни панталони и поли, горди пионерчета с червени връзки, чавдарчета със сини и комсомолци със значки и червени знамена. Имаше партизани, народни милиционери, официални лица и гости от близки и далечни братски народи. Имаше гимнастички с обръчи от фирми. Имаше лозунги и викове „Загуба!“. Дори вестник „Протест“ бе взел за деня заглавието на комунистическия официоз „Работническо дело“ и се мяркаше още топъл в отрудените ръце на манифестиращите.

За много от протестиращите събитието върна мили спомени в духа на „когато бяхме млади, когато животът беше пред нас, а морето – до колене“. Въпреки това никой от тях не би заменил днешната свобода за уюта на вчерашния спомен. В дух на много усмивки и позитивен заряд протестиращите ясно заявиха, че безсмислието и бездушието на безропотното преклонение пред властта никога не могат да бъдат заместител на вътрешната свобода и на усещането за надежда и бъдеще. Освен това с пародийното шествие ясно беше заявено, че днес до голяма степен живеем в същото време, че манипулацията и подведжането на хората не са спрели, а България трябва да върви напред. Хората на площада единодушно осъдиха престъпленията на комунистическия репресивен режим, като коленичиха за едноминутно мълчание в памет на неговите жертви, когато шествието достигна до сградата на Народното събрание. Ясно е вече на всички, че пътят към обновлението минава само през оставка. И е по-добре тя да дойде с усмивка, отколкото с помръкнали лица. Защото усмивките дават надежда.#

ЗАКОН ЗА ОБЯВЯВАНЕ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ РЕЖИМ В БЪЛГАРИЯ ЗА ПРЕСТЪПЕН

Обн. ДВ. бр. 37 от 05.05.2000 г.

Чл. 1. (1) Българската комунистическа партия (тогава именуваща се Българска работническа партия /комунисти/) идва на власт на 9 септември 1944 г. с помощта на чужда сила, обявила война на България, и в нарушение на действащата Гьрновска конституция.

(2) Българската комунистическа партия е отговорна за управлението на държавата във времето от 9 септември 1944 г. до 10 ноември 1989 г., довело страната до национална катастрофа.

Чл. 3. (1) Посочените в чл. 1 и 2 обстоятелства дават основание да се обяви комунистическият режим в България от 9 септември 1944 г. до 10 ноември 1989 г. за престъпен.

(2) Българската комунистическа партия е била престъпна организация, подобно на други организации, основаващи се на нейната идеология, които в дейността си са били насочени към потъпкване на човешките права и демократичната система.

#ДАНСwithme Пловдив

Снимка: Васил Гарнизов

В деня на Съединението – 6-ти септември, протестиращи от Пловдив, София, Стара Загора, Ямбол, Дупница, Благоевград, Петрич и други краища на страната се „съединиха“ в града под тепетата, за да посрещнат премиера Пламен Орешарски с възгласи „ОСТАВКА“.

Шествието потегли от площад „Стефан Стамболов“ пред Общината, продължи по главната улица, мина през централата на „Атака“ и се отправи към площад „Съединение“. Протестиращите бяха между 200 и 300 души, предвождани от тъпани, свирки и плакат с надпис: „Граждани срещу мафията“. Впечатление направи плакатът „Орешарски, където и да отидеш, ОСТАВКАТА те следва“.

Една от участничките беше избрала цитат – „Захари Стоянов: Социализмът в България – огън, слама и топлият вятър!“. Полицията на два пъти препречи пътя на демонстрантите, което създаде за кратко напрежение, но до конфронтации

не се стигна. Не липсваха провокации от страна на подкрепящи правителството, които опитаха да скъсат един от плакатите, но в крайна сметка всичко мина спокойно – протест и контрапротест стояха рамо до рамо на „Съединение“.

Пристигайки на площада, шествието се оказа обградено от снайперисти, разположени на сградата на Прокуратурата и околните блокове. Политиците бяха посрещнати с бурни викове „ОСТАВКА“ и „МАФИЯ“, които не спряха дори когато те застанаха пред паметника. Загълхнаха само при появата на Президента Росен Плевнелиев и словото му бе посрещнато с аплодисменти.#

ЧЕРЕН ПЕТЪК пред боклукчийския изход

Петък, 13-ти. Според прогнозите – ден фатален. Но бавно отиваше към своя край, когато хората започнаха да се събират в дъжда за своя 91-ви ден на протеста. Никой не подозираше, че това ще се превърне в най-големия позор за властта от нейната трагична поява в нашия хоризонт.

Протестна мрежа проведе най-страховитата си акция през тази вечер! След като стана ясно, че премиерът на страната ще гостува в студиото на Панорама по Българската национална телевизия, протестът рязко смени ритъма, посоката и качеството си и окупира сградата на телевизията.

Никой не беше подготвен за тази акция, а полицията започна да се струпва от близо и далеч, за да може да осигури кордон на премиера да влезе в националната телевизия, под викове: „КОЙ?“, „ОСТАВКА“ и „МАФИЯ“.

Надали някой в страната обърна внимание на думите, които бледия като тебешир премиер редеше с треперещ и заекващ глас. Въпросът за всички беше как ще излезе от сградата на БНТ.

Пламен Орешарски напусна сградата позорно като мишка през входа, откъдето изхвърлят боклуците на БНТ. Още по-блед.

Дали някой уважаващ себе си човек би могъл с чиста съвест и морално достойнство да управлява, без да може да се покаже на улицата, ако не е окръжен от стотици сили на полицията и жандармерията? Дали наистина спи спокойно нощем, като знае, че изпълнява поръчка на мафията? Дали...

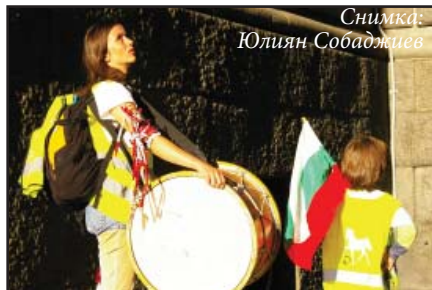
Оставката е близо, а вече никой няма да е спокоен! Ние очакваме премиерът да дойде на площада и мъжки да сподели с нас кой предложи Делян Пеевски и с последния си шанс за чест да даде оставката си. ЩЕ Я ПРИЕМЕМ.

Снимка: Тихомира Димитрова

Всеобщата мама

Марти Райчинов

Снимка:
Юлиян Собаджиев

Близък кадър на момиче в кола. Отваря очи и гледа объркано, сякаш е била в безсъзнание. Почти паника се усеща в гласа ѝ, когато пита: „Къде съм?“. Камерата се обръща към един мъж, който отговаря: „Нима не знаеш? Ти си в България“. Момичето извиква със силен глас: „Heeeee! He! He! He!“ – и избухва в ридания.

Този клип с кадър от нов холивудски филм обиколи интернет за минути и се превърна в голям хит. Колкото е смешен, толкова е и тъжен обаче. Днес България не е държава, в която човек живее с удоволствие и надежда за бъдещето. Нещастна нация сме и не можем дори да разберем защо.

Събитията от 9-ти септември за пореден път ни накараха да осъзнаем, че в тази страна съжителстват два свята. Между тях няма допирни точки и база за мирно съвместно обитаване. Няма възможности за мир. Това обаче не са изкуствено наложените разделения между София и провинция, между платени и неплатени, между про и контра, между красиви и грозни, между млади и стари, между етноси и вери. Това са световите на българите и на мафията. Вторите не ги определям като българи, защото се срамувам от тях. Но те са проникнали толкова надълбоко във всяка сфера на живота ни, че практически надничат от всеки ъгъл. От всяка витрина. От всяка банка в Народното събрание. За финансовия сектор вече се говори много. Банки, застрахователни дружества, здравноосигурителни компании, управление на активи. Извън това обаче са целият ни национален въздушен транспорт, морските и речни пристанища. В сектора „Производство“ там са цялото ни житно богатство, добивът на нефт и газ, част от винопроизводството, голяма част от туристическия бранш. В строителството е голяма част от бетона на черноморието. Проникването в медиите ден след ден става все по-силно – интернет, телевизия и радио, вестници и списания (описахме ги в трети брой на вестника)... списъкът може да продължи дълго, а информацията за това отдавна е публична и неподлежаща на съмнение. На тези небългари обаче малко им пука от това.

Сред протеста често виждам един човек с плакат, на който има цитат от романа „Тютюн“ на Димитър Димов: „На всички беше известно, че търговците, bankerите, индустриалците, министрите и генералите се поддържаха взаимно, че мафията

им, като огромен октопод, с хиляди заповядващи и смучещи пипала, беше обхванала сега целия народ...“. Всички вече ясно виждаме, че България не е променена след „промените“, че Преходът не само не е завършил, но и не е започнал, че докато говорим за лустрация (изключително важен текст на Владо Руменов в този брой!), а не я изискваме от управляващите и наложим с всички средства, тези хора ще продължат да пускат пипалата си във всички ъгълчета на нашите домове, докато за нас не остане празно пространство.

Аз лично не желая да живея вече в това разделение. Искам аз, моето семейство и моите деца да живеем в свят, който не търпи и не толерира да бъде мачкан, лъган, потискан, изцеждан, мразен, осмиван. Искам моят свят да бъде просто нормален.

Но само с искане не става. Трябват действия. Както казва проф. Калин Янакиев, тази власт разбира само от първични епидермални актове. Затова нека ѝ покажем, че не сме склонни да търпим и че няма да вървим с наведена глава. Денят е 22-ри септември. Денят на обявяване на Независимостта на България. Нека всеки човек, във всеки град от тази изстрадала страна, да бъде на своя площад „Независимост“. И да покажем, че Родината е наистина независима. Така, че да чуят и глухите. Да се обърнат и незаинтересованите. И това да бъде последният ден на тази власт и първият ден от строежа на Нова България.

Какво ще дойде след това ли? Колко ще продължи този строеж? Не знам. Но знам, че ще бъде рамо до рамо с теб, докато е нужно. Докато децата ни вдигнат глави и видят чисто и неопетнено пространство. Докато успеем да постигнем свят, в който ще можем да си говорим за музика, литература, кино и спорт, а не за мръсна политика. Докато се освободим от клиентелизма и зависимостите. Докато ти се чувстваш свободен под това небе.#

Годината е 1985. На осмомартенско тържество всички майки са поздравени от децата си със следното стихотворение:

*Ти имаш обичана майка
и тя е безкрайно добра,
но тя е зарижена само
за теб и за твойта сестра.*

*Ний имаме майка любима,
изпълнена с обич е тя,
за нас и за нашата Родина
се грижи деня и нощта.*

*Предел в обичта си тя няма!
Какво ли за нас не търпе!
Това е всеобщата мама,
нарича се тя БеКаПе!*

ЛИЦАТА НА ВЛАСТТА

Скъпи читатели,

След като се вслушахме във Вашите мнения, решихме да създадем рубриката „Лицата на властта“, в която да покажем лицата на нашите „представители“. Често при излизане от сесия или комисии ние не знаем дали пред нас е депутат или обикновен чиновник или експерт. Нека всеки един да познава „избраниците“ ни и при среща с тях да им каже лично какво мисли за управлението на страната и какви идеи има за бъдещето на България. Нека тези хора най-после излязат от анонимност и да запомнят своите отговорности на депутати в българско Народно събрание. Нека помнят, че с голямата власт идва и голямата отговорност и отчетност пред истинския суверен на властта в България – народа!

(Снимките са взети от сайта на Народното събрание.)

АДРИАН ХРИСТОВ АСЕНОВ

Дата на раждане: 23/09/1973 Козлодуй
Избран с политическа сила: ПП „Атака“ 7,30%
Изборен район: 12 – МОНТАНА

АЛЕКСАНДЪР ДИМИТРОВ ПАУНОВ

Дата на раждане: 19/06/1949 Пазарджик
Професия: икономист
Езици: английски, немски, руски, чешки
Избран с политическа сила: КП „Коалиция за България“ 26,61%;
Изборен район: 26 – СОФИЯ ОБЛАСТ
E-mail: ALEXANDAR.PAUNOV@parliament.bg

Защо лустрация

Владо Руменов

Снимка: Юлиан Собаджиев

Пища неударимо за лустрация от дните непосредствено след 10 ноември 1989 година. След като цивилизацията създаде Фейсбук, продължих да го правя и от страниците му.

Пиша настоящия текст, провокиран от коментар на моя реална приятелка под мой призив в социалната мрежа за лустрация много преди настоящата ситуация, която преля чашата на търпението ни. Ще го цитирам по памет: „Владо, нека прекратим спиралата на отмъщението! Дядо ми лежа в комунистическите затвори по политически причини, мен не искаха да ме приемат в университета. Нека им покажем, че може и без отмъщение, че може и без насилие. Не е ли по-благородно?“

Жената, която написа това, вероятно не е единственият човек, който под „лустрация“ разбира репресии и нарушаване на човешките права. В никакъв случай не става дума за това. Идеята за един Закон за лустрацията е той да включва в себе си текстове, които да ограничават възможността на служители на репресивната комунистическа организация Държавна сигурност да влияят пряко или косвено върху политическия живот на страната. Защо е необходимо това, вероятно ще попита някой. Надявам се българското общество да не е толкова късопамятно, че да е забравило зараждането и разцвета на „мутрите“, да не е забравило как те в процеса на „разпределянето на пазари“ се избиваха по улиците на страната посред бял ден. Тези „мутри“ не паднаха от небето. Тези „мутри“ бяха всъщност борчета, спортистчета

и приближени на Партията люде, на които непосредствено след 10.11.1989 г. Българската комунистическа партия и Държавна сигурност раздадоха „едни пари“. Нашите пари.

Раздадоха парите от пенсионните, социалните и здравните фондове, които към същата тая дата се бяха пренесли по чудодееен начин из личните сметки на комунистическите гаулайтери в западноевропейски банки. Роди се българската мафия. Избитите „мутри“ бяха избити, а по-ловките и по-печените от тях успяха някак неусетно, някак между другото, да превърнат управлението на страната ни в олигархично, като го поприкриха с някаква съвсем ерзац фасадна демокрация. Така и не се стигна до реална демокрация в България, а мафията бавно и полека се сдоби с държава.

Олигархия – форма на управление, при която властта е съсредоточена в ръцете на малка група от обществото. Тази власт може да бъде основана на знатност, богатство, заемане на конкретни политически постове и др. В оригиналното си значение в Древна Гърция олигархията е била разбира на като управление на малцина и се е отличавала от управлението на един човек – монархия, и управлението на мнозинството – демокрация. Олигарсите управлявали, водени от собствените си интереси, и притежавали власт и привилегии, недостъпни за останалите.

Олигарсите подмениха моралните норми във всички сфери на живота с аморала на мафията. Това е, което

изкарва вече 95 дни хиляди хора по българските площади. Един от начините да се възстановят нормалните морални устои на Обществения договор е да се премахне ръководната роля на олигархията, а това по законен път – не чрез насилие – може да стане единствено с един разумен лустрационен закон. Олигархията, бъдете убедени, няма доброволно да предаде властта. В историята, при това близката, вече се е случило, описано е и даже е дало прекрасни плодове. Случило се е в Германия след края на Втората световна война. Била е проведена денацификация, всъщност лустрация, комплекс от мероприятия, извършени за изчистване на следвоенното немско и австрийско общество, култура, преса, икономика, образование, юриспруденция и политика от влиянието на нацистката идеология.

Лустрация беше извършена и в повечето от страните на изток от Желязната завеса, след като тя ръждяса и се сринна. Толкова повече, че за приемането на закон за лустрация в България има и законово основание, след като в брой 37 на Държавен вестник от 5-и май 2000 г. е обнародван Закон за обявяване на комунистическия режим в България за престъпен. Каква, ако не наследница на Българската комунистическа партия, е Българската социалистическа партия, заедно с всичките си производни, тревещи българската политика?

Единственото, което е необходимо да се случи, е българският народ да избере такъв състав на Парламента, който да има добрата воля да отвори всички досиета на служителите и агентите на Държавна сигурност и да изработи един разумен лустрационен закон. Без приемането на такъв закон бившите служители и агенти на Държавна сигурност ще установят тотален контрол над държавата, която временно бяха дали под аренда на мафията, а България ще се превърне в евроатлантическо подобие на Путинова Русия.

Така че на ход сме ние, избирателите!#

РЕЧНИК

Лустрация (*om lam. lustratio* – *изчистване посредством жертвоприношение*) – политическа практика, състояща се в законово ограничаване на правата на някои категории лица (избирани по професионални, партийни, религиозни или други признаци) за:

- заемане на държавни длъжности (вкл. и държавен служител);
- професионална практика („забрана на професии“);
- неприкосновеността на личния живот (допуска се публично разпространяване на всякаква информация за произход, детайли от биографията и т. н.).

Речта на Чарли Чаплин от филма „Великият диктатор“

Надяваме се всички сте гледали този филм. Тази сцена, в която Чарли застава да говори пред множеството, притихнало да слуша своя диктатор, остава в историята като един от най-великите моменти в киното. Нека я „чуем“ отново. Коментар и обяснения не са нужни. България може да е велика страна. И съдбата ѝ лежи в твоите ръце.

Съжалявам, но не искам да бъда император. Това не е моя работа. Не искам да управлявам и владея. Искам да помагам на когото мога – независимо дали е евреин или не, черен или бял.

Всички искаме да си помагаме. Това е присъщо за хората. Искаме да живеем чрез щастието на другите, а не да се мразим и ненавиждаме. В този свят има място за всеки. Животът може да бъде свободен и красив, но сме кривнали от пътя си. Алчността е отровила човешката душа и е изпълнила света с омраза. Тя ни тласка към страдание и кръвопролитие. Израстваме бързо, а се затваряме в себе си. Голямото изобилие ни остави незадоволени. Знанието ни направи цинични, уменията – груби и жестоки. Мислим много, а чувстваме малко. Имаме нужда от повече човечност, от повече доброта – блага и умения си имаме достатъчно. Без тези качества животът би бил жесток, а ние – изгубени.

Самолетът и радиото ни сблизиха още повече. Самото естество на тези изобретения ни приканва към доброта и задружие. Дори в този момент думите ми достигат до милиони хора – отчаяни мъже, жени и малки деца – жертви на системата, която кара хора да измъчват и затварят невинни. На тези, които ме чуват, казвам: Не се отчайвайте! Нищетата ви е причинена от алчността, от язвителността на хора, които се боят от прогреса. Омразата ще отmine, диктаторите

ще умрат и властта, която откраднаха от хората, ще бъде върната отново на тях. Докато човекът е смъртен, свободата не ще загине.

Войници, не се оставяйте да ви водят хора, които ви презират и поробват, направляват животите ви и ви казват какво да правите, мислите и чувствате! Не позволявайте да ви третират като добитък и да ви използват като пушечно месо. Не се давайте на тези чудовища – те са хора без сърца! Вие не сте добитък! Вие сте хора! Носите любовта на човечеството в сърцата си. Вие не мразите – само необичаните и безсърдечните мразят

Войници, не воювайте за робство! Борете се за свобода! Свети Лука казва, че царството Божие е у самия човек. Не само в един от тях – а във всички! Във вас! Вие, хората, притежавате силата – силата да създавате машини. Силата да създавате щастие! Вие можете да направите живота свободен и красив – едно великолепно приключение. В името на демокрацията нека използваме тази сила – нека се обединим. Нека се борим за един нов, по-добър свят, където ще можем да дадем на младите бъдеще, а на старите – сигурност.

С тези обещания гадовете се издигнаха. Но те ви лъжат! Те не изпълниха обещанията си. Няма и да го направят! Диктаторите са свободни, но поробват народа. Нека се борим срещу това! Нека се борим за свободата на света – за премахването на границите, алчността, омразата и презрението. Нека се борим за свят на разума, свят, където науката и прогресът ще донесат щастие на всички.

Войници, в името на демокрацията, нека се обединим!

Хана, чуваш ли ме? Където и да си, погледни, Хана. Облаците се разтурят! Слънцето се показва! Ние излизаме от мрака и навлизаме в светлината. Навлизаме в един нов свят – там хората ще се извисят над омразата, алчността и жестокостта си. Погледни, Хана! На човешката душа ѝ поникнаха криле и тя най-после полетя. Полетя към дъгата, в светлината на надеждата и славното бъдеще, което принадлежи на теб, на мен и на всички нас. Погледни, Хана... погледни!

Човеко, погледни!

Лицето и числото на протеста

Марти Райчинов

Снимка:
Юлиян Собаджиев

През последните седмици нашият вестник и кафене. бг пуснаха серия интервюта под надслов „Протестът в първо лице“. След Деня на спонтанната манифестация на 16-ти август, когато държавността в България достигна вероятно най-ниската си точка на морално падение в най-новата ни история, вече е ясно едно – протестът Е първо лице. Единствено число.

Протестът съм аз на площада. Всяка вечер, когато реша, че непримиримостта ми срещу покварата и олигархията вземат връх над желанието ми да отида на кино, на пазар или на среща с приятели, протестът ставам аз. Всяка сутрин, когато ме тревожи с колко точно ще закъснея за работа, за да изразя гражданската си позиция „на кафе“, протестът ставам аз.

Но протестът не е само на площада. Никога не се е ограничавал само дотам, макар там в този критичен момент да е нужен всеки глас и всеки зов, защото ножът е опрял до кокала и реже живо месо.

Протестът съм аз, когато никакъв вариант на трийсет сребърника не могат да ме накарат да предам себе си, вярата си, децата си, страната си. Утре парите ще свършат, но стореното няма да отшуми.

Протестът съм аз, когато откажа да дам нерегламентирани пари за услуга. Може да не я получа днес, но с натрупването на много „аз“ ще оставя другия без избор.

Протестът съм аз, когато не клатя недовърчиво или с насмешка глава при новината за някой, намерил и върнал голяма сума пари. Защото в такива жестове се гради личността.

Протестът съм аз, когато осъзная, че от мен зависи къде ще се намира това общество след 5, 10 или 20 години. Че ако днес остана пасивен в ежедневието си, утре децата ми ще ме оставят тук и ще ми пращат по някое евро за „достойни“ старини.

Протестът съм аз всеки път, когато откажа да обслужвам медийната империя на Пеевски и по този начин отнема част от силата му да манипулира съзнанието на милиони. Медията се издържа от реклами, а на това аз мога да влияя – един потребител по-малко прави малко

по-малко реклами и много по-малко приходи.

Протестът съм аз, когато се отнасям към клиент с истинска проява на уважение. Без резерви и без недомлъвки. Когато стане ясно, че ценя човека пред себе си повече от мен самия.

Протестът съм аз, когато настоявам любезно да бъда обслужен правилно и благодаря след това. Когато се отнасям към човека пред мен с уважение и достойнство, независимо с какво се занимава той и какъв е по произход.

Протестът съм аз, когато започна да правя бизнес почтено и забравя, че има и други начини да се „успява“ в тази страна. Когато променя дефиницията си за „успех“. Когато избирам да правя бизнес и да купувам от хора, които имат доказано съвестни и коректни отношения с партньорите си. Когато убеждавам всички около себе си, че капка по капка наистина прави вир.

Протестът съм аз, когато проявявам гражданска съвест и обръщам внимание на компетентните органи за определени недобри практики и настоявам да получа информация за последствията от моя сигнал.

Протестът съм аз, когато изтрия от главата си стария девиз „Моето е мое, а чуждото е общо“. Когато започна да се отнасям към общото като към свое и пазя ред, чистота и порядки в обществените пространства.

Протестът съм аз, когато се отклоня от пътя си, ако има човек, изпаднал в беда, дори това да ми струва закъснение за кино, влак или дори самолет.

Протестът съм аз, когато залича разликата между думи и дела и оставя личността ми да бъде най-добрата ми реклама, независимо дали това се случва във фейсбук, на пазара или у дома.

Протестът съм аз, когато осъзная, че думите нанаряват повече от палките на полицаите. И меря три пъти, преди да отрежа.

Протестът съм аз...

Протестът съм аз, когато осъзная, че тези 240 депутати в Парламента не са персонификация на злото. Така говорехме и за предишните 240, и за предишните 240. (Е, мнозина от тях се повтарят, но това не променя принципа. Дори да ги намалим наполовина, проблемът ще остане в същото съотношение.) Те са просто представителна извадка на обществото ни. Ние сме си ги сложили там, но не те са единствените виновни за политиката, която прокарват. Нов морал в политиката не може да се получи от само себе си, докато не успее да постигне ново съзнание в самия себе си. Нова представа и ново отношение към мен и моята роля в тази страна и този свят.

Ново първо лице. Единствено число.

Когато променям правилата на моя малък свят, аз спасявам света.

Дали мога да поема отговорността да бъда протестът? След вчерашния ден се моля Господ да помага. И дано Той да пази България.

#ДАНСwithme

#оставка

Дълбоко вярвам, че публицистиката в България, особено медийната, е в екзистенциална криза, причинена покрай другото и от безразличието към моралната стойност на миналото, още повече, че фактори наследници на това минало се подвизават и в настоящето. Историята на България в периода на тоталитарното управление е история на узаконената престъпност, на превръщането на углавното деяние във висш ръководен принцип на държавната политика. Има обаче едно архипрестъпление на тоталитарната власт в нейните две издания – преди и след 1989 година: изопачаването на същността на миналите ѝ престъпления.

Това, че формално не съм познавач на структурата и дейността на Държавна сигурност, не означава, че съм безразличен към реалностите зад многобройните евфемизми, под които този инструмент за тоталитарно насилие продължи да фигурира в обществото ни и след 1989 година. От време на време болната българска журналистика простенва с някое разкритие за тази отвратителна държава в държавата, с някое откровение или немощен колаж от предъвквани полуистини; мерне се като в просъница някое име, излизат да говорят познавачи, които са адски интересни без да са обелили и дума за най-интересното. Няма изнесени нито един значим факт и нито едно значимо име. С някакво мазохистично упоение болната българска публицистика тиражира образа на симпатични и романтични агенти-ветерани и самият този образ вече е престъпление или поне намирихва на престъпно безразличие към неразкрити престъпления и съучастие в замазването им.

На фона на всичко това 35 години след извършването му убийството на писателя дисидент Георги Марков ми изглежда още по-голям проблем, отколкото би било, ако делото не беше закрито по давност – или по липса на интерес от българска страна, и беше завършило с инкриминиране на деянието и въздаване на справедливост на извършителите. Като за мен далеч по-важно е нещата да бъдат наричани с истинските им имена, отколкото престъпниците да бъдат възмездени със заслужено наказание. Става въпрос за скритата или изопачена истина, която е нужна, за да преосмислим смисъла на съществуването си като общество. Съвсем о евидно е как задържането на тази истина продължава да трови обществената атмосфера у нас, да корумпира съзнанието на гражданството. И това отношение не е въпрос на идеология и политически виждания. Не е въпрос на толерантност и позитивност, нито на статистика или историография. Въпрос на много повече е. И ако всичко това звучи твърде лично на някого, толкова по-добре. Нима отношението към миналото, застоя и опорочаването на перспективите в едно общество могат да бъдат нещо друго освен въпрос на много лично отношение?

Георги Марков се ражда на 1-ви март 1929 година в една от чудните малки къщи на Княжево. Роден между две системи, той прекарва детството си в старата България и нерядко цитира необективно, но настойчиво, подробности от този живот. Не се притеснява, че вкарва в историографската материя субективно интерпретираната идилия на княжевския двор. Колкото и обективна наука да е историографията, тя е иманентно препълнена с такива идилични дворове, именно тази идилия мотивира търсещите да виждат в обществената историография нещо много лично.

Георги Марков всъщност не е професионален писател и това е най-ценното при него. Инженер по образование, той работи като технолог на стъкло-керамичното производство в различни софийски предприятия. Този професионален опит създава у него усет за реалността, който прекрасно се съчетава с творческия импулс. В свой спомен се шегува, че баща му бил против писателската му кариера, настоявал да си гледа инженерството, и в становището му личи както еснафският прагматизъм, така и дълбоко прозрение за изопачаването на стойностите на две „интелектуални“ професии: всякакви некадърници стават писатели в днешно време (т.е., началото на 50-те), никой няма да умре от това, че некадърниците пишат книги, но виж, за инженери властта няма как да слага некадърници, нали мостовете ще започнат да падат... Сякаш именно това прозрение на практичния баща за непрактичността и несъстоятелността на писателската работа, съчетано с абсурдните обществени драми от края на 40-те и началото на 50-те години, тласка Марков по пътя на писателското поприще. И в началото на този път сякаш лежи импулсът да се противопостави на еснафския рефлекс към утилитарното, да погледне на действителността с други очи, за които и най-голямото обществено явление е нещо много лично, благородният рефлекс да се съхрани идеалът в най-чист вид.

Очевидно за Марков писането е начин на съхраняване на ценности и идеали в мъчителното им съществуване с действителността. До края на живота си звучи лично и субективно – и слава Богу. Обективните истини са откриваеми, но все по-голяма рядкост стават хората с личен прочит на обективното. Пробивът му като писател идва за една нощ, когато романът му „Мъже“ е удостоен с Димитровска награда, а Марков е приет в Съюза на писателите. По-късно

Георги Марков

(1. март 1929 – 11. септември 1978)

Юлиян Собаджиев

Снимка: Дневник

ще говори със сериозна и открита равностметка за собственото си заиграване със силните на деня и пребиваването си в казионната организация на писателите. По това време Живков събира около себе си кръг от интелектуалци и започва да кани писателя на събирания и мероприятия, организирани от него. Марков се сближава с Живков, по-късно разказва за симпатиите и разочарованието си от него. Изпада в немилост, когато започва да се разграничава от филрта на интелгенцията с властта. При написването на документалната пиеса „Комунисти“ компилира текст изцяло по документи от архива на ДС и успява да очертае пропастта между комунистите идеалисти и карьеристите. Изобличението е дотолкова унищожително, че пиесата е спряна на генерална репетиция. Една от следващите му пиеси, „Да се провреш под дъгата“, предизвиква скандал в Театъра на народната армия, където се играе. Живков никога не прощава на писателя кривването от вътрешния кръг.

Скандалът с пиесата е само повод за Марков да емигрира. По-дълбоката причина е достигнатото след всичко това чувство за нетърпимост към живота в България. То е причината и да напише своите „Задочни репортажи за България“, текстовете, четени лично от него в радиопредаването му по Би Би Си – Лондон. Общозвестно е, че Марков е прострелян с отровна съчма на 7-ми септември 1978 година, рождения ден на Тодор Живков. Умира няколко дни по-късно в лондонската болница „Сейнт Джеймс“. Това е биографията му вкратце.

Биографичните данни могат да се намерят в енциклопедиите. За мен по-важен е непростимият позор с липсата на интерес на българските съдебни институции към казуса. След промените в разсекретен архив на ДС бяха открити страници от картотека, в която той е заведен като „убит“ още в края на седемдесетте. Ген. Олег Калугин от КГБ описа в интервю процеса на осъществяване на убийството. Западни разследващи и съдебни инстанции достигат до самоличността на физическия убиец, Франческо Голино. Българските съдебни власти буквално отказват да сътрудничат по случая. Това е достатъчно да се разбере какви останки от старата силова структура на ДС все още съществуват като система от интереси. Дивидентите, които продължават да черпят поверителна, несподелена информация, са мръсната болест на обществото ни. Тя ще е такава, докато Тодор Живков има в България повече паметници от жертвите си, докато въпреки изнесените факти има говеда, които го почитат като велик държавник, и докато извършителите и отделните действия около престъпленията на държавно ниво не бъдат назовани официално с имената си.

И не е въпрос на отмъщение, а на справедливост. Не е въпрос за предубеждение, а на памет. Не е въпрос за идеология, а на нюх за истината. И да, разбира се, че не е въпрос за политически пристрастия, а на житейски избор.

Приятели,

С оглед на огромното количество гафове, които правителството на Орешарски създава, създадохме нова рубрика във вестника. В нея всяка седмица ще предлагаме на твоето внимание три нови гафа на правителството, за които после ти ще имаш възможност да гласуваш на сайта на Протестна мрежа <www.protestnamreja.bg>. Гласувай сега, а в следващия брой ще те информираме кой гаф е взел първото място. Ще има и награди за победилите политици!

Предложенията за тази седмица са:

1. „Не сме най-големите мафиоти“ на Цветлин Йовчев

В забележителното интервю във вестник „Преса“ на въпроса на журналисти не е ли обидно, че чуждите посланици ни дават акъл, вътрешният министър отговори: „Защо не можем да намерим пътя да спрем с това? Болно ми е, че в момента ни оценяват така, защото знам, че това е дълбоко несправедливо. Ние не сме нито най-корумпираната нация в света, нито сме най-лошите хора, нито сме най-големите мафиоти, както се опитваме да се изкараме“.

2. „Свенливи сме в назначенията“ на Лютви Местан

Коментирайки първите 100 дни от управлението на кабинета „Орешарски“ (най-често критикувано заради безобразните назначения, описани и в 100-те гафа от миналия брой на вестника), председателят на ДПС определи като един от минусите „свенливостта на назначенията“. Той имаше предвид основно темповете, с които се отстраняват калинките на ГЕРБ и неназначените още зам.-министри. Но спрямо политиката на назначения до момента

ние сме сигурни в едно: това правителство изчиства калинки, назначавайки други калинки.

3. „ДПС предложи Пеевски за председател на ДАНС“ на Станишев

В сутрешния блок на bTV първо отказа да коментира темата за Пеевски, защото темата била „коментирана многократно“, може би имайки предвид отказите на Орешарски да даде отговор и случая „катарзиса Пеевски“, Станишев най-сетне изплю камъчето, признавайки, че Пеевски е бил предложен от ДПС. Още на следващия ден обаче в същото студио Лютви Местан опроверга председателя на БСП, казвайки, че това предложение е било съвместно и е обща политическа отговорност. Той допълни, че темата „Делян Пеевски“ е приключена за ДПС. За нас не е.

Снимка:
Юлиян Собаджиев

ГАФ НА СЕДМИЦАТА – правителството застава зад проекта за втори кабинков лифт в Банско

Михаела Лазарова

През изминалата седмица правителството за пореден път показа, че дружи с олигархията – вицепремиерът Даниела Бобева заяви, че втори кабинков лифт в Банско ще има. С това решение част от Национален парк „Пирин“ отива в ръцете на „Юлен“ АД. Министърът на околната среда и водите Искра Михайлова също потвърди, че Планът за управление на НП „Пирин“ ще бъде актуализиран.

Предистория: Казусът „Пирин и Юлен“ не е от вчера. Той стартира още през 2001 година, когато „Юлен“ АД получава концесията от тогавашния министър на МОСВ Долорес Арсенова. Тази концесия дава зелена светлина да бъде построена ски-зона „Банско“ в границите на парка. Според Плана за управление на Национален парк „Пирин“, приет няколко години по-късно, тази ски-зона не може да се разширява повече. Но Община Банско не зачита това и с промени в Териториално-устройствения план на ски-зоната разрешава да бъдат изградени нови писти. Започва една дълга битка на природозащитници, които не спират да откриват и посочват нарушенията на концесионера. Площта на ски-зоната е надвишена с 64 хектара – това са 40% от нея. Същото се установи и от проверка на МОСВ още през 2011 година. До момента санкции обаче няма, дори няма посочени виновници.

В началото на годината Община Банско внесе искане в Министерството на околната среда и водите да бъде променен Планът за управление на НП „Пирин“, за да бъде разрешено ново строителство с цел разширяване на ски-зоната и построяването на втори лифт. То бе одобрено от експерти в Министерството и на практика забраната за строителство отпадна. Министър Нона Караджова обяви, че ще бъде променен Законът за концесиите, за да влязат незаконно разширените зони в концесията на „Юлен“. Съвсем очаквано, отговорът бяха редица протести и подписка, която за кратко време събра хиляди подкрепящи. През май месец тази година Върховният административен съд обяви, че наистина един от лифтовете е построен в нарушение на Плана за управление на парка, както и с още три закона.

Вече четири месеца след това решение продължаваме да чакаме винов-

ниците да понесат своята отговорност. Явно обаче това няма да се случи, след като и предишното, и настоящето правителство са готови да унищожат с лека ръка едно от най-красивите кътчета в България, за да бъде доволен Цеко Минев и офшорните компании, спрямо които правителството пое ангажимент да бъде ограничено участието им в обществени поръчки.

За „ЮЛЕН“ АД: Основни акционери. „Маренго Трейдинг Лимитид“ – офшорна компания, Кипър, (42%) и „Т. А. К. Сървис лимитид“ – също офшорна, Британски Вирджински острови (23%). Свързва се с Цеко Минев и Първа Инвестиционна Банка.

Кой е Цеко Минев: Председател на Българската федерация по ски, главен акционер на Първа инвестиционна банка, неофициален собственик на „Витоша Ски“ АД. Преди да заграби Пирин, той си присвои Витоша. Тогава отново протести спряха готвените промени в Закона за горите.

Снимка: Mediapool.bg

ГЕОРГИ РУПЧЕВ е роден на 2-ри септември 1957 г. в гр. София. Автор е на стихосбирките „Уморени от чудото“, „Смяна на нощната стража“, „Силните на нощта“, сборната „Зоната“, поемата „Смъртта на Тибалт“ и др. Носител е на наградата „Южна пролет“ и на приза на Съюза на българските писатели за 1992 г. Известен е и като преводач на „Песен на песните“ на Библията, също на Джон Ленън, Уилям Такъри, Т. С. Елиът, Анна Ахматова, Йосиф Бродски, Николай Гумилъв и др. Умира в София на 28-ми ноември 2001 г.

Из поемата „Гмуркачите“

*Те винаги се гмуркаха един след друг,
животът им бе троен.
Като игли,
зашили джоба на вселената,
телата им звънтяха.
Стихваха стихииите,*

*гмуркачите изплуваха
невидими за нас
под пулса ни нестроен
и сутрин просваха се по корем
на слънцето върху тезгяха.*

*Морето стенеше под тях,
брегът се взираше и охкаше тревожно
и кой ли там,
тъй близо до брега,
от бездната ги вика?
От пясъчните си балкони,
партери и ложи
потъването всички виждаха,
изплуването на гмурците -
никой.*

*Стълпени на брега стоим, спектакълът
не бе успешен.*

*Дали очите ни са немоцни
или биноклите ни - маломощни?
Бездарно свечерява се
градът ни, който денем
насам-натам бездарно се въртеше -
денят отишъл си е вече,
а нощта не е настъпила все още.
Закотвени сме в сушата
с ръждясалите котви на безумните й ритуали,
затънали в живот безумен,
който никой
нито вижда, нито чува,
а че отдавна сме потънали
дори не сме разбрали
и никога не ни е хрумвало до днес,
че можем да изплуваме.*

1998

Забавно

КОМУНИСТИЧЕСКИ ЛОЗУНГИ

„Въшката е най-опасен враг на Родината. Унищожавайте я!“ – лозунг в поликлиника;

„Мечката се мие, чисти във потоците сребристи. Има ли за тебе пречка да постъпваш като мечка?“ – агитационен плакат за чистотата;

„Всеки палет готова продукция – гвоздей в леглото на империалистите!“ – лозунг в консервен завод;

„Всяко яйце – бомба, всяка кокошка – летяща крепост срещу агресорите!“ – лозунг в птицеферма;

„Всеки буркан компот – юмрук в лицето на империализма!“ – лозунг в консервния завод в Пазарджик;

„Да влезем в комунизма с лъснати обувки!“ – лозунг във ваксаджийница.

Вестник Протест е част от Протестна мрежа (www.protestnamreja.bg) и се издава с доброволния труд на екипа:

Владо Руменов
Георги Илиев

Жюстин Томс
Лидия Петрова

Любена Нинова
Мартин Райчинов

Миряна Захариева
Михаела Лазарова

Христо Йовев
Юлиан Собаджиев

За да има тираж и разпространение вестник Протест разчитаме на теб, читателю. Разпечатай, снимай, прочети и предай нататък. Нека опитаме вестникът да достигне до възможно повече хора. Очакваме новини за протеста и от твоя град: vestnikprotest@gmail.com